

รักหรือตายนายเลือกเอา

生存进度条

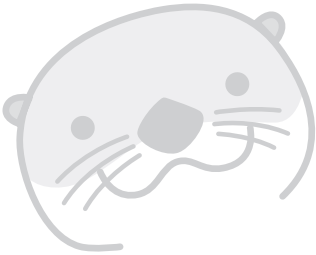
1

ปุ๋ย๋เซี่ยฉี

เขียน

MAYOM/สิมิมเบีย

แปล

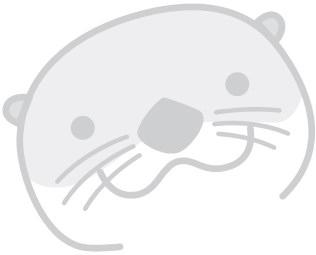

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

กล่าวทักทายเหล่านักอ่านผู้น่ารักทุกท่าน วันนี้สวน Lilac ของเราขอ
นำเสนอผลงานจากปลายปากกาของปู้ฮู้ยี่เซียฉี ‘รักหรือตายนายเลือกเอา’
นิยายแนวระบบสุดป่วนที่จะมาสร้างเสียงหัวเราะและเรื่องราวที่เข้มข้นผันผวน
ไม่แตกต่างไปจากแถบค่าความตายของตัวเอกของเราแม้แต่น้อย

เรื่องราวของสื่อจิ้น ตำรวจหนุ่มที่เสียชีวิตในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ได้ทะลุเข้ามา
เป็นตัวละครเอกของนิยายแนบัตซบที่จุดจบนำไปสู่ความตายเพียงอย่างเดียว
และเสียชีวิต ระบบสุดป่วนที่คอยให้คำแนะนำ (?) อย่างดีแก่เขา ดูเหมือนว่า
นอกจากจะต้องเอาชีวิตรอดแล้ว สื่อจิ้นยังต้องตามหา ‘ต้นขาทองคำ’ ของเขา
และกอดเอาไว้แน่นๆ เสียแล้วละ

มาเอาใจช่วยสื่อจิ้นและระบบสุดป่วนเสียชีวิตไปกับการเอาชีวิตรอดของ
พวกเขาได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ
ความรุนแรงและการฆ่าตัวตาย

ทดลองอ่าน

มรดก

สี่จันทน์กลับมาตื่นขึ้นมา ก่อนจะพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงไม้ใหญ่ขนาดคิงไซส์ ปูทับด้วยพุกหนาแสนจะนุ่มนิ่ม บนร่างสวมชุดนอนผ้าฝ้ายดูมีราคา ในอ้อมแขนของเขายังกอดหอมจนข้างรูปแต่งกว่าเอาไว้ใบหนึ่ง

ที่นั่นคือที่ไหนกัน ดูเหมือนจะไม่ใช่อะไรโรงพยาบาล และแน่นอนว่าคงไม่ใช่ในรถด้วยเช่นกัน

สี่จันทน์กะพริบตาด้วยความสับสนขณะยกมือขึ้นดูหน้าผากตัวเอง

ไม่ใช่ว่าเขากำลังจับหัวขโมยแล้วบังเอิญถูกรถบรรทุกที่ฝ่าไฟแดงมาชนเข้าอย่างจังหรือหะ เธอจากความเร็วยุทธการรถบรรทุกคันนั้นแล้ว เขาแทบไม่มีโอกาสรอดชีวิตเลยด้วยซ้ำ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ก็มาเกิดใหม่ยังไงเล่า~”

นั่นเป็นตอนที่สี่จันทน์อย่างดั่งขึ้นในหัว เล่นเอาสี่จันทน์สะดุ้งโหยง เขากระเด็นตัวลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะกวาดตามองไปรอบกายอย่างระแวงระวัง “นั่นใครพูดนะ”

“ฉันทนะหรือ ฉันทน์ก็คือระบบที่เป็นทั้งดัชนีทองคำ¹ และเครื่องรางซีพมรณะ² ประจำตัวของนายยังไงล่ะ เรียกฉันว่าเสี่ยวสี่ (เจ้าความตาย) ก็ได้นะ”

¹ ตัวช่วยสารพัดนึก ทักษะพิเศษของตัวเอง

² เครื่องรางช่วยชีวิต ยันต์ป้องกันอันตราย

“เลี้ยวชื่อ?”

“..ฉันว่าภาษาจีนกลางของตัวเองก็ไม่ได้แย่นะ ชอบใจ”

ลือจิ้นตัดสินใจเลิกมองหาต้นเสียง เขามั่นใจแล้วว่าเสียงนั้นดังขึ้นมาจากในหัวเขาเองจริงๆ เมื่อคิดได้ดังนั้น เขาก็เอามือเคาะหัวตัวเองสองสามครั้ง

“เลิกเคาะหัวได้แล้ว ถ้ายังเคาะอีก ฉันจะไปแล้วนะ”

ลือจิ้น “...”

มาถึงจุดนี้ ลือจิ้นก็แน่ใจแล้วว่าเขาค้นกลับมาใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง และดูเหมือนว่านี่จะไม่ใช่วางเดิมของเขาด้วย...เพราะวางเดิมของเขาเป็นชายหนุ่มหล่อเหลา แถมยังมีชิกร์แพ็คเกจแน่นๆ อีกต่างหาก แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นเจ้าหมูอ้วนกลมจนแทบจะกลิ้งได้อยู่แล้ว เขาค่อยๆ คลายฝ่ามือออกช้าๆ ก่อนจะพบว่าแค่ตัวเองถอนหายใจออกมา เจ้าชุดนอนแสนหรูหาก็ถึงกับปริขาด ต้นขาอวบอ้วนทั้งสองข้างยังถูกกางเกงรัดซะจนกลายเป็นปล้อง

มีชีวิตอยู่มาจนถึงตอนนี้ เขายังไม่เคยรู้สึก ‘แน่น’ ขนาดนี้มาก่อน

หรือบางทีเขาควรจะไปทิ้งแบบนั้นมากกว่า...

เลี้ยวลือที่รับรู้ได้ถึงความคิดและความทุกข์ระทมจากจิตวิญญาณของเขาอย่างแจ่มแจ้ง “สำหรับนาย ระหว่างชีวิตกับน้ำหนัก อันไหนสำคัญกว่ากัน”

ลือจิ้นเอนหลังกลับไปนอนบนเตียง ก่อนจะหลับตาลงด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

“...” น้ำหนักยังลดได้ แต่ชีวิตนั้นไปแล้วไปลับ ไม่สามารถเอากลับมาได้ หนักซ้ำเมื่อตายไปแล้วยอมไม่อาจกินอะไรอร่อยๆ ได้อีก แถมยังเล่นไฟนกกกระจอกที่แสนจะน่าหลงใหลไม่ได้อีกด้วย

ลือจิ้นรู้สึกลึกลับใจ เขานึกถึงสัมผัสที่เคยลูบไล้ไปตามไฟนกกกระจอก ก่อนจะลืมหืมตาขึ้น ลูกขึ้นมัจฉาแดงเลื้อยผ้าให้เข้าที่เข้าทาง “เอาละ สรุปว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

ท่ามกลางความเงียบสงัด ในขณะที่ลือจิ้นสงสัยว่านี่เป็นเพียงภาพหลอนที่เกิดขึ้นก่อนเขาจะตายหรือเปล่านั้น จู่ๆ ก็มีความรู้สึกหนึ่งแล่นปราดเข้ามาในสมอง ตามด้วยภาพเหตุการณ์มากมายที่หลังไหลเข้ามาไม่หยุดหย่อน

³ ขำจนตาย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เขาเอนหลังลงบนเตียง และหลับตาลงอีกครั้ง
 เสี่ยวสี่ “นายอย่าทำอย่างนี้สิ!...ในฐานะผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ความ
 ถูกต้องและความกระตือรือร้นของนายหายไปไหนหมด!”

สี่จิ้นส่งเสียงกรนกรอกออกมา

เสี่ยวสี่ “นี่ๆๆ นี่คุณตำรวจ! นายจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ วักกกกกกกกก”

สี่จิ้นกั๊กเสียง

“อื้อยยยย ฮือออออออออ...โอเค! พอกันที! พุดไปก็เหมือนตลกพระจันทร์
 ในน้ำ!⁴ เหมือนนอกดอกบนง!⁵”

สี่จิ้นทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาเปิดผ้าห่ม ลุกขึ้นจากเตียง แล้วจัดเสื้อผ้า
 ให้เข้าที่เข้าทางอีกครั้งด้วยสีหน้าบอญญไม่รับ ก่อนจะถามว่า “ถ้าฉันนิยายที่
 ฉันอ่านก่อนตาย ที่จริงคือโลกของนายใช่ไหม นายลากฉันเข้ามาในโลกหนังสือนี้
 หลังจากฉันตายไปแล้วใช่หรือเปล่า”

เสี่ยวสี่กสั่นไม่เข้าคายไม่ออก ได้แต่ทำหน้านิ่งแล้วขานรับ “อือ”

“ที่นี่คือโลกในนิยายจริง ๆ นะเธอ”

เสี่ยวสี่ยังคงเงิบ

“ถ้าฉันยังสามารถกลับไปได้หรือเปล่า”

เสี่ยวสี่ “ถึงจะกลับไปได้ นายก็ไม่สามารถกลับมามีชีวิตได้อีกหรอก”

คราวนี้ทั้งสองฝ่ายต่างเงิบกริบ ก่อนที่สี่จิ้นจะออกปากถามต่อ “งั้น
 ทำไมต้องเป็นฉันล่ะ”

“ก็เพราะ...” เสี่ยวสี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงล้งเล แต่หลังจากนั้นไม่กี่วินาที เขา
 ก็ตอบกลับมาเสียงดังฟังชัด “ถ้าเดือดเนื้อร้อนใจเมื่อไหร่ก็ต้องเรียกหาคุณลุง
 ตำรวจยังไงล่ะ!”

“...” ช่างเป็นคำตอบที่สมเหตุสมผลเหลือเกิน

สี่จิ้นถึงกับไร้คำพูด เขาเดินไปห้องน้ำที่เชื่อมกับห้องที่ตนนอนอยู่เมื่อครู่
 ก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้าบานกระจก

⁴ เป็นสำนวน มีความหมายว่า ทำไปก็เปล่าประโยชน์ สิ้นเปลืองพลังงานเพื่อทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

⁵ การออกดอกบนงเป็นคำศัพท์ไพนกระจอก หมายความว่า โชคดี หรืออีกนัยหนึ่งคือการมีความ
 น่าจะเป็นน้อยมากที่จะเกิดขึ้น

ในกระจกสะท้อนภาพของใบหน้าที่อยู่ทั้งคืนเคยและแปลกตาไปพร้อมกัน
คืนเคยเพราะประสาทสัมผัสทั้งห้าที่ล้วนคืนชินกับมัน ส่วนที่ไม่คืนเคยและแปลกไป
ก็คือร่างกายที่ไม่เหมือนเดิม ร่างกายนี้คล้ายกับร่างสมัยเด็กของเขาไม่มีผิ
ดกระทั้งไผ่ตรงจมูกยังเหมือนกัน เพียงแค่มีขนาดใหญ่กว่าเล็กน้อย

ดีที่รูปลักษณ์ภายนอกยังเป็นตัวเองอยู่ ทำให้รู้สึกอึดอัดน้อยลง ลือจิ้น
ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งก่อนจะล้างหน้าล้างตาแล้วแปร่งฟัน

ตามความทรงจำที่เสียวลือมอมมาให้ ตอนนั้นเขาเองก็เชื่อว่าลือจิ้นเช่นเดิม
กำลังจะอายุสิบแปดปีและเป็นตัวเอกของนวนิยายที่มีป้ายกำกับเอาไว้ว่าเป็นสารคดี
เพื่อการแก้แค้น ชื่อ **‘นับถอยหลังทะเลมิดริค’** ซึ่งพล็อตเรื่องค่อนข้างหดหู่และ
น่าสลดใจ มีหน้าซ้ำตัวเอกเรื่องนี้ยังถูกรังแกอยู่ตลอดอีกต่างหาก

ลือจิ้น ตัวเอกของเรื่องเป็นลูกของมหาเศรษฐี มีพี่น้องต่างแม่อีกห้าคน
ตอนพ่อของเขายังมีชีวิตอยู่ เขาเป็นถึงผู้สืบทอดตระกูล ส่วนพี่น้องอีกห้าคน
ล้วนไม่ได้รับการแยแสจากผู้เป็นพ่อ แต่เมื่อพ่อตายจากไป ลือจิ้นก็มีสภาพ
ไม่ต่างจากแมลงตัวเล็กๆ ที่ทุกคนในบ้านสามารถเหยียบย่ำได้ตามใจ พี่น้องทั้งห้า
ต่างพากันฉีกหน้าากแสดตีในตอนแรกออก ก่อนจะทรมาณเขาจนตาย

ช่วงเวลาแห่งการเกิดใหม่ของเขาก็เกิดขึ้นหลังจากพ่อได้จากโลกนี้ไปแล้ว
และนี่ยังเป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวทั้งหมดของนิยายเรื่องนี้อีกด้วย

หลังจากทบทวนเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ลือจิ้นก็ไม่ได้ออกไปไหน แต่กลับ
มานั่งอยู่บนเตียงและพูดคุยกับเสียวลือที่อยู่เฝ้าหัวของเขาต่อ

“แล้วนายต้องการให้ฉันทำอะไร”

แค่ไม่มีทางตกลงมาจากฟ้าฟรี ๆ⁶ การที่เสียวลือช่วยให้เขามีชีวิตใหม่
อีกครั้งแบบนี้ย่อมต้องมีเหตุผลซ่อนอยู่

เสียวลือนำสิ่งที่ดูคล้ายกับแถบแสดงค่าบางอย่างสองแถบออกมาโชว์ภายใน
หัวของเขาฟลางฟูด “นี่คือแถบแสดงค่าความตาย⁷ เลข 999 ด้านบนคือค่าความ

⁶ เป็นสำนวน แปลว่า คงจะไม่ทำหรือลงทุนในสิ่งที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองโดยเสียแรงเปล่า

⁷ แถบค่าความตาย หรือแถบค่าความคืบหน้า (ในเรื่องคือค่าความคืบหน้าของความตาย ยิ่งเพิ่ม
มากขึ้นเท่าไร ก็จะมียิ่งเข้าใกล้ความตายมากเท่านั้น) ของพระเอกเต็ม 1,000 ของนายเอกเต็มก็ 999

ตายของนาย ตอนน้ำมันลดลงไปเหลือ 998 แล้ว และถ้ามันกลับไปเต็มอีกครั้งเมื่อไหร่ นายก็จะก้าวเข้าไปใกล้ความตายทันที ถ้าเป็นแบบนั้น แม้แต่ฉันเองก็ช่วยอะไรไม่ได้ แกรมตัวฉันที่เชื่อมต่อกับนายก็จะหายไปด้วย สิ่งที่ต้องขอให้ นายช่วยก็คือ การทำให้มันกลับไปอยู่ที่เลขศูนย์และให้ฉันได้มีชีวิตอยู่กับนายต่อไป”

สื่อจิ้นมีท่าที่สับสนและงุนงงเล็กน้อย เขาดูเหมือนไม่ได้ใส่ใจกับแถบแสดงค่าอะไรที่ส่งผลต่อชีวิตของเขาในตอนนี้นัก แต่เขากลับทำหน้าที่และถามกวนกลับไปว่า “ค่าเนี่ยมันนับไปเป็น 1,000 เหมือนอันข้างล่างไม่ได้เหรอ”

น้ำเสียงของเสียวสื่อแข็งขึ้นในทันทีก่อนจะเค้นเสียงพูดกลับไปว่า “ไร้สาระ น่า ฉันจะบอกให้เห็นว่าไอ้ค่าที่เต็ม 1,000 นะมันไม่ใช่ค่าชีวิตของนายหรอก แต่ มันเป็นค่าชีวิตของคนที่สำคัญต่อฉันมากๆ ต่างหากล่ะ”

สื่อจิ้นเริ่มสับสน “เข้าเรื่องสักทีเถอะ อ้อมไปอ้อมมาอยู่ได้!”

“แถบด้านล่างของนายที่มีค่าเต็มอยู่ที่ 1,000 นั้น...ฉันต้องการให้นายรักษาชีวิตของนายให้ดีเพื่อที่จะตามหาเจ้าของแถบแสดงค่าความตายนี้ให้เจอ และเมื่อหาเจอแล้วก็จงช่วยเขาล้างแถบให้หมดและดูแลรักษาชีวิตของเขาต่อไปด้วย” น้ำเสียงของเสียวสื่อเปลี่ยนเป็นจริงจัง แต่ก็แฝงความเว้าวอนอยู่ในที เขาพูดต่อไปว่า “นายช่วยฉันได้ไหม ฉัน...ฉันจะตอบแทนนายแน่นอน แล้วก็รับรองความปลอดภัยของนายด้วย”

มาถึงขั้นนี้แล้ว สื่อจิ้นจะพูดอะไรได้อีก ได้แต่ยอมรับข้อตกลงอย่างไม่มีเงื่อนไข เขาพยักหน้าจึงยกตอบรับกลับไป

ชีวิตนี้ช่างว่างเปล่าจริงๆ ไม่รู้เลยว่าจะตายเมื่อไหร่ แกรมในหัวยังมีไอ้สิ่งที่เรียกว่าดัชนีทองคำอะไรนั้นอีก ไหนจะต้องตามหาเจ้าของแถบค่าความตายต่อให้ท้ายที่สุดแล้วก็จะได้มีชีวิตอีกครั้ง มันจะอยู่ได้นานสักแค่ไหน จะเล่นไฟนรกกระจอกได้สักกี่ตากัน

แต่ยังไงเขาก็ไม่มีทางเลือก

เสียวสื่อกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ “ว้าววว ฉันรู้้อยู่แล้วว่าจิ้นจิ้นของฉันใจดีที่สุดในโลกเลย~”

สื่อจิ้นที่มีชื่อเล่นว่าจิ้นจิ้นมักถูกเรียกผิดเป็นจิ้งจิ้งมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนนั้น

“นายหุบปากไปเลย...”

หลังจากแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเรียบร้อยแล้ว ลือจิ้นก็แยกแยะความทรงจำในหัวของตนเองและก้าวออกจากห้องไปในที่สุด

พอมหาเศรษฐีของลือจิ้นเป็นอัจฉริยะทางธุรกิจที่เริ่มสร้างเนื้อสร้างตัวจากศูนย์ จนกระทั่งสามารถสร้างอาณาจักรธุรกิจขนาดใหญ่ได้สำเร็จ เขามีชื่อว่า ลือสิงรู่ย หลังจากที่ลือจิ้นเกิด เขาก็พาลือจิ้นย้ายไปอยู่ต่างประเทศ และเริ่มต้นขยายกิจการตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

งานศพของลือสิงรู่ยจบลงเมื่อวานนี้ และในวันนี้ทนายประจำตัวของเขาจะมาที่นี่เพื่อเปิดพินัยกรรม

การเปิดพินัยกรรมในครั้งนี้จะมีเพียงแค่ลือจิ้นคนเดียวเท่านั้นที่มารับฟัง ส่วนพี่น้องทั้งห้าคนของเขาไม่ได้อยู่ที่นี้ ซึ่งนั่นคือสิ่งที่ลือสิงรู่ยต้องการ เพราะเขาเองก็ไม่ได้สนใจลูกชายอีกห้าคนแม้แต่คนเดียว

แม้จะเป็นลูกชายเหมือนกัน แต่ลือสิงรู่ยกลับไม่ได้รักลูกทุกคนอย่างเท่าเทียม ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเขาคือลูกคนเล็ก ลือจิ้นคือลูกชายซึ่งเป็นพี่เข็มน้ำซูกตา และลือสิงรู่ยมักจะแนะนำเขาให้กับคนอื่นอยู่เสมอ ส่วนลูกชายที่เหลืออีกห้าคนต่างก็ใช้ชีวิตอยู่กับแม่ของตัวเอง และจะมารวมตัวกันแค่ช่วงปีใหม่เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าผู้คนจะได้ยินชื่อเสียงคำร่ำลือถึงความเก่งกาจของทั้งห้า แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าพวกเขาเป็นลูกของลือสิงรู่ย

“เป็นลูกชายทั้งหมด แต่ทำไมลือสิงรู่ยถึงลำเอียงขนาดนั้น”

ลือจิ้นทบทวนความทรงจำในหัว ก่อนนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลต่างๆ ที่เสียวสื่อให้มา แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจลือสิงรู่ยอยู่ดี

“หรือเป็นเพราะนายหน้าตาดูดีสุดละมัง” เสียวสื่ออวยแบบไม่ลืมหูลืมตา ลือจิ้น “...” เขาเหลือบตามองไปยังฟงห้อยย้อยและขาที่อัดแน่นไปด้วยไขมัน ก่อนจะคิดว่าเลิกพูดถึงมันดีกว่า เดี่ยวจะเข้าใจไปมากกว่านี้

พวกเขาสองคนคุยกันได้ครู่หนึ่ง ทนายประจำตัวของลือสิงรู่ยก็มาถึง หลังจากทักทายกันพอเป็นพิธี ทนายก็เริ่มไล่รายชื่อทรัพย์สินมรดกยาวเป็นหางว่าวของลือสิงรู่ยออกมา

ลือจิ้นเพียงฟังเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ทำหูทวนลมขณะพูดคุยเรื่องของแถบ

ค่าความตายกับเสียวลือต่อ

“แล้วฉันจะล้างคำนี้จนหมดได้ยังไง” ลือจิ้นถาม

“ถ้าไม่ทำอะไรที่เสี่ยงชีวิต ค่าจะลดลงไปเองตามธรรมชาติ” เสียวลือตอบ
ลือจิ้นครุ่นคิด

ก่อนหน้านั้นในนิยาย ตัวเขาถูกพี่ชายทั้งห้าปองร้ายและทรمانจนตาย
พูดได้ว่าปัจจัยเสี่ยงทั้งหมดมาจากการฆ่าโดยบรรดาพี่ชายของเขา และสาเหตุ
ที่ทำให้คนนั้นไม่อยากเห็นหน้าเขาก็คงเป็นเพราะ...เขาเลื่อนสายตาไปยังรายชื่อ
ทรัพย์สินที่ยาวเหยียดตรงหน้า ก่อนจะลอบสวาทแข่งลือสิงรู่และพวกพี่ชาย
ทั้งหลายของเขาในใจ

เด็กที่ถูกพ่อทอดทิ้งไม่สนใจไยดีจะไปญาติกับน้องชายผู้เป็นลูกรัก
ของพ่อได้อย่างไร อีกอย่าง สถานการณ์ภายในครอบครัวลือก็ร้อนระอุยิ่งขึ้น
เมื่อมีเรื่องเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง

การที่ลือสิงรู่แบกลูกชายทั้งห้าไว้บนบ่าและทิ้งมรดกทั้งหมดให้ลูกชาย
คนเล็กแบบนี้ บางทีอาจเป็นเพราะเขาคิดว่าคนคงเกลียดชังน้ำหน้าลือจิ้นไม่มากพอ
หรือไม่ก็คงอยากให้ลือจิ้นได้ตายเร็ว ๆ ละมัง!

“...และคุณหาสนี่มาเรีย นี่คือรายชื่อสิ่งหาทรัพย์สินทั้งหมด นอกเหนือ
จากนี้ ท่านลือยังกล่าวว่าหุ้นทั้งหมดของรู่สิงกรู่จะตกเป็นของคุณหนู แต่
เนื่องจากคุณหนูยังเรียนไม่จบมหาวิทยาลัย ดังนั้นก่อนที่คุณหนูจะสามารถ
รับผิดชอบอะไรได้ด้วยตนเอง บริษัททั้งหมดจะอยู่ภายใต้การบริหารของ
ท่านรองประธานสวีเทียนหว่า ซึ่งคุณหนูสามารถบริหารงานร่วมได้จากเบื้องหลัง
ที่ผมกล่าวมาข้างต้นนี้เป็นเนื้อหาทั้งหมดของพินัยกรรม ถ้าหากไม่มีข้อสงสัย
หรือคัดค้าน รบกวนลงชื่อที่ด้านล่างนี้ได้เลยครับ”

ในที่สุดหนายความก็อ่านรายนามทรัพย์สินเสร็จสิ้น ก่อนจะยื่นเอกสาร
หลายฉบับให้ลือจิ้น

ลือจิ้นดึงสติกลับมา เขาเหลือบมองแถบแสดงค่าความตายที่แสดงเลข
998 นั้น ก่อนจะส่งเอกสารทั้งหมดคืนกลับไปแล้วว่า “ผมไม่ต้องการของพวกนี้
หรอกครับ” เพื่อล้างคำแถบนี้ก็คงต้องกล้ากลืนฝืนทนหน่อยละนะ

หนายยกมือขึ้นลูบหูตัวเองพร้อมแวตาระคนสงสัย ราวกับว่าเมื่อครู่เขา

ไต่ยีนอะไรผิดไป

“สิ่งที่พวกพี่ๆ ไม่ได้ ผมก็ไม่อยากได้มันเช่นกัน” ลี้อจิ้นลุกขึ้น ใบหน้าอ่อนเยาว์ แสงจะต้อริ้นเผยอารมณ์กังวลและหม่นหมอง “สิ่งที่พ่อทำมันไม่ถูกต้อง ผมไม่เอา คุณเอากลับไปแล้วแบ่งให้พวกพี่ๆ ทั้งห้าคนเถอะ”

คราวนี้หนายงเป็นไก่ตาแตกไปแล้ว เขากล่าวว่า “แต่คุณหนูครับ พี่ๆ ของคุณหนูต่างก็มีธุรกิจเป็นของตนเองอยู่แล้ว จะได้รับหรือไม่ได้รับมรดกก็ไม่ต่างกัน แต่คุณหนูยังไม่บรรลุนิติภาวะ มัน...”

จะไม่ต่างได้ยังไง ต่างลี โคตรต่างเลยด้วย!

ลีโอจิ้นตะแคงหันที่ เขาตะโกนเสียงดังลั่น “พอแล้ว!”

หนายงปิดปากเงียบทันที แล้วมองเขาด้วยความเอ็นดู

“พี่ๆ เขาดูแลตัวเองได้ ผมก็ดูแลตัวเองได้เหมือนกัน” ลีโอจิ้นยื่นกรานด้วยน้ำเสียงแข็งขัน “พอบอกว่าพวกพี่ๆ คือความภาคภูมิใจของวงศ์ตระกูล ผมก็อยากให้พ่อและพี่ๆ ภูมิใจในตัวผมเหมือนกัน...เอาเถอะ คุณไปได้แล้ว ผมเหนื่อยแล้ว”

หลังจากกล่าวจบ เขาก็ก้มหลังเดินจากไป ลีโอจิ้นหอบร่างอวบอ้วนกลับมา ยืนห้องนอนที่ชั้นสอง ปิดประตูตงบึง ก่อนจะโยนทุกสิ่งทีเกะกะออกไปจากเตียงจนหมด แล้วถามเสี่ยวลือด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นว่า “เสี่ยวลือ จันแสดงเป็นยังไงบ้าง”

“แปะ แปะ แปะ” เสี่ยวลือปรบมือรัวเป็นคำตอบ

“ขอบคุณ ขอบคุณ” ลีโอจิ้นขอบคุณเขาอย่างเขินอาย พร้อมถูมือไปมาอย่างคาดหวังและถามว่า “ฉันปฏิเสธมรดกไปแล้ว ค่าความตายของฉันคงจะลดลงบ้างแล้วสินะ”

เสี่ยวลือเองก็ถูมืออย่างคาดหวังเช่นกัน “แน่นอนลี แน่นนอน”

ทั้งสองคนต่างมองจ้องไปยังแถบแสดงค่า

ลีโอจิ้นอ้าปากค้างด้วยความตกใจ “เป็นไปได้ไง มันไม่ลดลง แต่กลับยิ่งเพิ่มขึ้นได้ยังไง” จาก 998 เปลี่ยนไปเป็น 998.5 แล้ว!

เสี่ยวลือกริตรี้อง “ฉันก็ไม่รู้!”

หนีไป

สื่อจีนสติแตกวิ่งไปทั่วห้อง

เสียวสื่อเองก็สติแตก กรีดร้องในหัวไม่หยุดเช่นกัน

“ถ้านั้น ทำไมไม่ลองรับมรดกดูล่ะ” เสียวสื่อเสนอความเห็น

สื่อจีนสติแตกมากกว่าเดิม “ตามพล็อตเรื่องเดิม พี่น้องตระกูลสื่อนี้จะไม่ติดหลังจากที่รับรู้ว่ามีสื่อสิ่งรุ่มรวยมรดกทั้งหมดให้น้องชายคนเล็ก ทุกคนก็เลยคิดปองร้ายและอยากฆ่าสื่อจีนไม่ใช่หรืง! ถ้ารับมรดกไปละก็ มันจะไม่ใช่ 998.5 แต่มันจะกลายเป็น 999 นะสิ!”

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

ทั้งสองคนพร้อมใจกันหยุดนิ่ง จ้องมองไปทางประตูที่ถูกละเคาะ

“คุณหนูน้อยคะ คุณหนูใหญ่โทร.มาค่ะ”

เสียงแม่บ้านดังมาจากด้านนอกประตู สื่อจีนคิ้วกระตุก กระซิบเสียงเบา

“ฆาตกรหมายเลขหนึ่งโทร.มา จะรับหรือไม่รับดี”

เสียวสื่อตัวลั่นเทา “ถ้ารับแล้วจะไม่ยิ่งเพิ่มขึ้นเหรอ” ค่าความตายที่เหลือ 0.5 คงไม่พอแน่

สื่อจีนลั้งเลาก่อนจะถามต่อ “ถ้าหากค่าความตายเต็มขึ้นมา ฉันจะตายทันทีเลยใช่ไหม”

“ไม่หรอก”

ตาของสื่อจีนเป็นประกายขึ้นมา

เสียวลือรู้สึกอยากจจะร้องไห้ ก่อนจจะเสริมว่า “แต่่นายจจะสุญญเสียวการคววมทำไ้ได้แค่นอรอคววมตายไปเรื่อย ๆ คอยมอดดูตัวเองหมดลมหายใจจนตายตามพล็อตเรื่อง”

แบบนั้นมันน่ากลัวยิ่งกว่าตายอีก!

ลือจิ้นบ้ำคั่งยิ่งกว่าเดิม เดินไปรอบห้องอย่างสติแตก เขาเดินไปยังโต๊ะทำงานก่อนจจะหีบคัตเตอร์ที่เสียวบอญู่ในกล่องปากกาออกมา เลื่อนเปิดใบมีดและกริดไปที่ข้อมือ

เลือดพุ่งกระฉูด

เสียวลือแหบจะบ้ำตายอยู่แล้ว “ว้ากกก นี่นายทำบ้ำอะไร!”

“แน่นอนว่าต้องเอาตัวรอดไงละ โทรศัพท์สายนี้รับไม่ได้เด็ดขาด ถ้าเกิดรับแล้วฉันพุดอะไรผิดไปสักนิดจนกระตุ้นคววมคิดอยากฆ่าของพีใหญ่ขึ้นมาก็อีกกะก็ เราชอบแน่!”

เมื่อวิกฤติกำลังคืบคลานเข้ามา ลือจิ้นกลับสงบจิตสงบใจลงได้ หลังจากกริดข้อมือแล้ว เขารีบรุดไปที่โต๊ะทำงานก่อนจจะค้นหาเอกสารจำเป็นต่าง ๆ และเงินสดของเจ้าของร่างเดิมอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงหีบหมอนแดงกวาที่วางอยู่บนเตียง วิ่งไปที่ห้องน้ำเพื่อเติมน้ำในอ่างอาบน้

เสียวลือลมแหบจับจากการกระทำของเขา “นายจจะเติมน้ำทำไ้ไม่เนี้ย” กริดข้อมือแล้วเติมน้ำในอ่างไ้ไม่ไ้เรื่องพื้นฐานของการฆ่าตัวตายหรือยัง!

ลือจิ้นทิ้งตัวลงในอ่างอาบน้ เขาเริ่มรู้สึกวิงเวียนศีรษะจากการเสียวเลือดมากเกินไป ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเปิดหมอนแดงกวาออกอย่างระมัดระวังแล้วยึดเอกสารและเงินสดที่เตรียมไว้เข้าไปซ่อนอย่างดี ลือจิ้นกอดมันเอาไว้แน่นก่อนแอนหลังพอง่างพ้อมทั้งค่อย ๆ หลับตาลง “ถอยไปตั้งหลักก่อนเถอะ มันคงถ่วงเวลาได้สักพักใหญ่ อย่าอยู่ในถ้ำเสียวอีกต่อไปเลย เราต้องหาโอกาสหนี”

ในบรรดาพีชายทั้งห้าคนของตระกูลลือนั้น คนที่อายุน้อยที่สุดก็ยังมีอายุมากกว่าลือจิ้นในร่างนี้ถึง 9 ปี ซึ่งทุกคนล้วนประสบความสำเร็จกันแล้วทั้งนั้น ไหนจะยังมีแรงสนับสนุนจากแม่ของพวกเขา เรียกได้ว่าเดินนำหน้าลือจิ้นไปไกลโข ในช่วงที่ลือลิ่งรู่ย์ไม่สบายนั้น มักจะมีลือจิ้นคนเก่าคอยปรนนิบัติดูแลบิตาที่เป็นอัมพาตอยู่ทุกวัน เพราะเหตุนี้เลยทำให้มีหอกข้างแคร์ในบริษัทของลือลิ่งรู่ย์และ

ข้างตัวสี่จิ้นอยู่ไม่น้อย

ยิ่งประกอบกับตอนนี้ตัวของเขาอยู่ในสภาวะไร้อำนาจ ปราศจากคนคอยช่วยเหลือด้วยแล้ว ก็เรียกได้ว่าแทบไม่มีทางสู้รบปรบมือกับคนอื่นได้ สิ่งเดียวที่สี่จิ้นพอจะทำได้ในตอนนี้ คือการรักษาชีวิตของตัวเองเอาไว้เท่านั้น

น้ำใสที่เอ่อล้นออกจากอ่างเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน เจือปนไปด้วยเลือดสดๆ อย่างรวดเร็ว หากเสียสี่จิ้นเป็นมนุษย์ ปานนี้คงหน้าซีดตัวลั่นไปแล้ว เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกักว่า “จะ...จิ้นจิ้น”

“ไม่ต้องห่วง ฉันรู้ตัวดีว่ากำลังทำอะไร” สี่จิ้นปลอบ และเมื่อเขาได้ยินเสียงประตูที่ถูกเปิดออกอย่างเงียบๆ ก็รู้สึกโล่งใจไปหนึ่งเปลาะ หลังจากที่เขายกเสียสี่จิ้นให้แน่ใจแล้วว่า จะไม่ปล่อยให้ร่างนี้ตายจากไปพร้อมกับหมอนแดงกวานี้แน่นอน เขาก็เป็นลมสลบไปอย่างสบายใจ

กลืนยาฆ่าเชื้อลอยตลบตะจะจุมูก สี่จิ้นเปิดเปลือกตาของเขาขึ้นอย่างช้าๆ ด้วยความงุนงง ก่อนจะเหลือบไปเห็นร่างสูงที่นั่งอยู่ข้างเตียงท่ามกลางสายตาอันพร่าเลือน

“หมอนนั้นยังอยู่ในแขนของนายเหมือนเดิมนั้นแหละ ส่วนเรื่องอื่น ๆ หลังจากนายสลบ ชาวที่นายฆ่าตัวตายก็แพร่กระจายออกไปแล้ว จากนั้นค่าความตายของนายก็ลดกลับไปอยู่ที่ 997 ส่วนผู้ชายที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงของนายตอนนี้คือสี่จิ้นเหว่ยฉง พี่ชายคนโตของตระกูลสี่จิ้น” เสียสี่จิ้นบอกข้อมูลล่วงหน้าทันที

สี่จิ้นรู้สึกโล่งใจทันทีหลังจากได้ยิน เขากะชับหมอนข้างในอ้อมแขนตัวเอง ก่อนมองไปยังชายที่นั่งอยู่ข้างเตียง ส่งเสียงเรียกเบาๆ อย่างอ่อนแรง “พี่ใหญ่”

ชายคนนั้นเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาของเขาเรียวยาวเหมือนกับดวงตาของสี่จิ้นรู้อย่างไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ตอนนี้มันฉายชัดถึงความกังวลและไม่พอใจ เขาเอ่ยปากถามออกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ทำไมถึงทำแบบนี้ เลี้ยวจิ้น¹”

¹ คำว่าเลี้ยวตามด้วยชื่อ นั้น ใช้เรียกเด็กหรือคนที่อายุน้อยกว่า แสดงถึงความรักและเอ็นดู หรืออีกนัยหนึ่งก็สามารถใช้เรียกแทนชื่อเล่นได้ในคนที่สนิทกัน คนรัก หรือพี่น้องได้อีกด้วย

พันธุกรรมของสื่อสิ่งรุ่มนั้นดีมาจริง ๆ ลูก ๆ ของเขาแต่ละคนล้วนหล่อเหลาเอการ ส่วนสื่อจิ้นที่ทั้งอ้วนและเตี้ยกลับเปรียบเสมือนตัวประหลาดในครอบครัว ในขณะที่สื่อห่วยฉงนั้นละม้ายคล้ายสื่อสิ่งรุ่มพ่อของเขาราวกับโคมมาจากพิมพ์เดียวกัน ทั้งใบหน้าคมเข้ม คิ้วเรียวยาว ริมฝีปากบางรับกับจมูกโด่งเป็นสัน ทำทางสุขุมนุ่มลึกและดูเป็นผู้ใหญ่ จัดเป็นผู้ชายในฝัน งดงามไม่มีที่ติคนหนึ่งเลยก็เดียว นอกจากสื่อจิ้นแล้ว สื่อห่วยฉงเป็นลูกชายคนเดียวในบรรดาพี่ชายทั้งห้าที่ได้รับอนุญาตให้ติดตามสื่อสิ่งรุ่มไปไหนมาไหน ยิ่งไปกว่านั้น เขายังเป็นที่ชายที่รักและเอ็นดูสื่อจิ้นมากที่สุดอีกด้วย

สื่อจิ้นหลุบตาลงต่ำเพื่อหลบสายตา มือของเขากำผ้าห่มแน่น ขอบตาและปลายจมูกถูกแต่งแต้มด้วยสีแดงระเรื่อจากการกลั่นสะอั้น พลางพูดเสียงเบาอย่างตัดพ้อ “ฉันรู้ว่าพวกพี่ไม่ชอบฉัน”

ทันทีที่เขาพูดคำนี้ออกมา ทุกอย่างก็เงียบสงัดราวกับโลกหยุดหมุน

สื่อห่วยฉงไม่ได้เอ่ยอะไร ทว่าสายตาขณะทอดมองสื่อจิ้นกลับดูอ่อนโยนน้อยกว่าตอนแรก ทำทางของเขาดูรอบคอบและพินิจพิเคราะห์ ราวกับกำลังขบคิดว่าท่าทีของสื่อจิ้นนั้นมิสิ่งใดแอบแฝงหรือกำลังเล่นละครอยู่หรือไม่

“มันกลับไป 998 แล้วอะ จิ้นจิ้น!” เสียวสื่อกรีตร้องอย่างบ้าคลั่ง

ดวงตาของสื่อจิ้นสั่นระริก ขนตาเป็ยกซุ่มไปด้วยน้ำตาที่เอ่อขึ้นมาอย่างเกินจะอดกลั้น เขาม้มริมฝีปากแน่น สายตาเลื่อนกลับไปสกับสื่อห่วยฉง ก่อนเอ๋อไปกุมมืออีกฝ่ายไว้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “พี่ใหญ่... ถ้าหากว่าชาติหน้ามีจริง ขอให้ฉันได้เกิดมาเป็นน้องของพี่อีกนะ... ฉันจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างที่ควรจะเป็นของพวกพี่ คืนมันให้กับพวกพี่นะ...”

“เสียวจิ้น” สื่อห่วยฉงดึงมือตัวเองออกก่อนจะเอามือของสื่อจิ้นกลับไปไว้ที่เตียง “อย่าพูดไร้สาระ ยังไงพี่ก็เป็นพี่ชายของน้องตลอดไป”

“998.5 แล้ว! จะตายอีกแล้วเนี่ย! จิ้นจิ้น ฮืออออ! นายต้องห้ามตายนะ!”

แม้แต่น้ำหยดเดียวก็ไม่ร่วง² เลยจริง ๆ สื่อห่วยฉงพี่ใหญ่ของตระกูลสื่อคนนี้รับมือได้ไม่ถนัดเลย

²ไม่มีช่องโหว่เลยสักนิด พุดจาจะมดระวังรอบคอบ ไม่ให้จับผิดได้เลย พุดจาหรือทำงานรัดกุมมาก

สื่อจิ้นรับรู้ได้ว่าทำไมไม่ตีเสียแล้ว จึงล้มเลิกความคิดที่จะพูดจาหว่านล้อม สื่อห่วยฉง เขาแกลัง้ทำเป็นอ่อนเพลีย ก่อนจะหลับตาพรางพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “พี่ใหญ่ ฉันทน่อยจังเลย...”

โชคดีที่คราวนี้แถบค่าความตายไม่เพิ่มขึ้นอีก สื่อห่วยฉงเพียงแค่ช่วยห่มผ้าให้ ก่อนจะหันหลังเดินออกจากห้องไป

หลังจากนั้นวันสองวันพี่ชายคนโตก็ยังคงแวะเวียนมาประจำ ส่วนพี่ชายคนอื่น ๆ ถึงแม้จะไม่ได้มาเยี่ยม แต่ก็ผลัดกันโทรศัพท์มาหลายต่อหลายสาย สื่อจิ้นยังคงนั่งเฝ้าเตียงเสว้าซิม ไม่ได้รับสายหรือพูดคุยอะไร วัน ๆ เอาแต่นั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างห้องผู้ป่วยราวกับวิญญูณหลุดลอยออกจากร่างก็ไม่ปาน

ในช่วงที่ผ่านมา สื่อจิ้นพยายามทำร้ายตัวเองด้วยมีดปกผลไม้ แต่ก็ถูกนางพยาบาลเห็นและรีบแจ้งให้สื่อห่วยฉงรับรู้ สื่อห่วยฉงเองก็เหมือนพี่ชายทั่ว ๆ ไป เมื่อรับรู้เรื่องราวทั้งหมดก็เครียดและวิตกกังวล เขาโมโหและต่อว่าสื่อจิ้นอย่างหนัก

สื่อจิ้นหยิกต้นขาตัวเองอย่างแรงเมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับความดูร้ายของสื่อห่วยฉง เขาได้แตกลิ้นเสียงสะอื้นเอาไว้ และปล่อยให้หน้าตาไหลออกมาอย่างเจียบ ๆ

“เสี่ยวจิ้น” สื่อห่วยฉงหมดสิ้นหนทาง อีกฝ่ายโน้มตัวลงมากดบ่าสื่อจิ้น พลังตามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “สรุปว่านี่เป็นอะไรกันแน่ ดูลิ ผอมซูบหมดแล้วนะ”

สื่อจิ้นส่งยิ้มบางตอบกลับไป เขาตั้งใจที่ได้ยินคำพูดพวกนี้ เท่านั้นที่คุ้มค่ากับการที่เขาอดอาหารไปหลายมื้อแล้ว

สื่อห่วยฉงเมื่อเห็นรอยยิ้มนั้น สีหน้าของเขาเมื่อครู่ก็หายไป หลงเหลือเอาไว้เพียงหน้ากากที่เย็นชาและยากจะคาดเดาอารมณ์เท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่สื่อห่วยฉงแสดงออกต่อหน้าสื่อจิ้นในลักษณะเช่นนี้ สื่อจิ้นยิ้มไม่ออกอีกต่อไป ได้แต่เพียงก้มหน้ากอดทมนอนข้างเอาไว้แน่น หัวใจของเขาเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ โกล้แล้วสินะ สื่อจิ้นกำลังจะฉีกหน้ากากพี่ชายแสนดีออกแล้ว

“เสี่ยวจิ้น วันนี้หนายของพ่อโทร.มาหาพี่ เขาบอกกับพี่ว่าได้แบ่งมรดกทั้งหมดออกเป็นห้าส่วนเท่า ๆ กันตามความต้องการของน้อง แต่ไม่มีส่วนของน้อง” ลือเหวยฉงเปิดปากพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเบา ไม่อ่อนโยนเหมือนตอนที่พูดคุยกับลือจิ้นก่อนหน้านี้

ลือจิ้นเงยหน้าขึ้นมามองพี่ชาย บนใบหน้าไม่ได้มีรอยยิ้มประดับเหมือนอย่างเคย ตอนนั้นเขาไม่สามารถฝืนยิ้มออกมาได้จริงๆ แล้ว “ฉันเคยบอกแล้วว่าฉันจะคืนทุกอย่างที่ควรเป็นของพวกพี่ให้ทั้งหมด”

ลือเหวยฉงมองลือจิ้นด้วยสายตาสึกซึ้ง ก่อนจะพูดต่อ “การจะเปลี่ยนแปลงเจ้าของอสังหาริมทรัพย์นั้นต้องมีลายเซ็นของน้อง”

ลือจิ้นพยักหน้ารับ “ฉันจะเซ็นให้”

ห้องทั้งห้องตกสู่ความเงียบงันอีกครั้ง ลือเหวยฉงไม่ได้พูดอะไรอีก เขาเพียงหันหลังเดินจากไป

หลังจากมือเย็น ลือเหวยฉงก็นำเอาเอกสารมาจำนวนหนึ่ง ลือจิ้นมองผ่านๆ เหมือนไม่อ่านด้วยซ้ำ เพียงแค่เซ็นชื่อตัวเองลงไป จากนั้นก็มุดตัวลงไปอยู่ในผ้าห่ม

ลือเหวยฉงรวบรวมเอกสารพวกนั้นก่อนจะยืนขึ้น “ทำไมถึงทำแบบนี้”

“ฉันก็แค่อยากจะให้พวกพี่ๆ มีความสุข” ลือจิ้นตอบ มือเล็กยังคงกดหมอนข้างแดงกว่าเอาไว้แน่น

ลือเหวยฉงขยับสายตามองไปยังหมอนข้างที่เปรอะเลือดเกรอะกรังนั้น “ทำไมน้องถึงเอาแต่กดมันตลอดเวลาด้วย”

ลือจิ้นเริ่มใจไม่ดี มือบีบต้นขาตัวเองแน่น ดวงตาเริ่มแดงก่ำและร้อนผ่าว เขาตอบออกไปด้วยเสียงแผ่วเบา “ก็มันเป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายที่พี่มอบให้ฉัน... จะทำหายไม่ได้ ถ้าหายไป...ก็คงไม่มีอีกแล้ว”

เสี่ยวลือปรบมือรัวในหัวของลือจิ้น รู้สึกชื่นชมทักษะการแสดงอันโดดเด่น เยี่ยมไหวพริบนี้เป็นอย่างยิ่ง

ลือเหวยฉงไม่คิดว่าจะได้ยินคำตอบแบบนี้ เขาสบตาเพียงแค่ว่าไม่ก็วินาทีก่อนจะขมวดคิ้วหน้างึ่ จากนั้นก็รู้สึกไม่กล้าที่จะมองเข้าไปในแววตาที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจและพึ่งพาอาศัยกันและกันของอีกฝ่ายได้ตรง ๆ ได้แต่พูดไปว่า

“น้องพักผ่อนเถอะ พวกน้องรองตอนนี้น่าจะอยู่บนเครื่องกันแล้ว คงเดินทางมาถึงฟุ้งนี้”

นี่นับว่าเป็นข่าวร้ายจริงๆ

สื่อจีนกัมหนาลงอย่างเคร่งครัด ผังใบหน้าของตัวเองลงในผ่านววม ตอบรับกลับไปด้วยเสียงต่ำ

สื่อเหว่ยจงหันหลังก้าวไปได้ไม่กี่ก้าวก็หยุดฝีเท้า ก่อนจะหันกลับมาลูบผมนิ่มที่ไพล่พันออกมานอกผ้าห่มของสื่อจีน แกวตาดเปลี่ยนไปชั่วคราวหนึ่ง ก่อนสีหน้าจะกลับมาเย็นชาตามเดิมและหันหลังเดินจากไป

เสี่ยวสื่ออ่อนระทวย “เมื่อก็แถบค่าความตายขึ้นลงเป็นรถไฟเหาะเลย เต็มวัย 900 ลักพักฟุ้งปรืดไปเป็น 950 ฉันทันทีตายจะแยเลยอะ”

“มันลงไปเหลือ 950 แล้วหรอ” สื่อจีนประหลาดใจ เขาเปิดผ้าห่มออกก่อนจะลุกขึ้นมองแถบนั้นด้วยความตื่นตัน “เรื่องมรดกก็สะสมเรียบร้อยแล้ว ได้เวลาหนีแล้วละ”

เสี่ยวสื่อองงวย “หะ? ทำไม่กันล่ะ ไม่รอเจอพวกพี่ๆ ก่อนหรือไง”

สื่อจีนตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “นายคิดว่าค่าความตายที่เหลืออยู่ 49 คะแนนนั้นจะเพียงพอให้ฉันพูดจาไม่เข้าหูเหล่าพี่ชายใจร้ายพวกนั้นของนายรึยังไง”

“...” เสี่ยวสื่อเถียงไม่ออก ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ “แล้วจะทำยังไงต่อไป ถ้าเกิดพวกพี่ชายทั้งหลายรับรู้ว่าคุณหนีไปแล้ว ถ้าเกิดหลังจากนั้นพวกเขาเกิดอาฆาตแค้นมากยิ่งขึ้นล่ะ”

“ฉันไม่กลัว” สื่อจีนตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ก่อนจะลุกจากเตียงตรวจสอบเอกสารต่างๆ กับเงินสดที่ใส่ไว้ในหมอนข้างและตอบกลับไปว่า “ค่าความตายจะลดลงก็ต่อเมื่อปัจจัยเสี่ยงตายลดน้อยลง การอยู่ใกล้ชิดกับพวกพี่น้องตระกูลสื่อนับเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ร้ายแรงเช่นเดียวกัน แล้วถ้าหากว่าฉันไปอยู่ในที่ที่พี่น้องตระกูลสื่อหาฉันไม่พบ นายคิดว่าค่าความตายยังมีโอกาสกลับไปเต็มหลอดอีกงั้นหรอ”

แน่นอนว่าพวกเขาต้องไม่พอใจแน่ถ้าหาสื่อจีนไม่พบ และถึงแม้ว่าพี่น้องตระกูลสื่ออยากจะฆ่าน้องชายคนเล็กนี้เพียงใด พวกเขาที่ไม่มีหนทางที่จะทำได้

สำเร็จ เรียกได้ว่าขาดปัจจัยสำคัญของแผนการครั้งนี้เลยก็ว่าได้ และขอเพียงแค่แถบค่าความตายนี้ไม่เต็มเสียก่อน เขาก็สามารถจะทำภารกิจอยู่ในที่ที่พวกพี่ชายหาไม่พบได้ง่ายดายกว่าการที่ต้องอยู่ในใกล้ ๆ ทั้งยังต้องเสี่ยงตายจากสถานการณ์ไม่คาดคิดที่อยู่ ๆ อาจจะมีมีดปักลงมากลางหัวแบบไม่รู้ตัวก็ได้ หนาซำยงปราศจากอิสรเสรีอีกต่างหาก

เสียวสี่แยกนิ้วโป่งให้ พร้อมจิบปากจิบคอพูด “จิ้นจิ้นนี่ฉลาดหลักแหลมจริง ๆ หลุนเจีย³ ต้องรักนายมากแน่ ๆ เลย”

“...หุบปากไปเลยนะ”

หลังจากพยายามเลียนแบบลายมือของสื่อจิ้นคนเก่า เพื่อจะเขียนจดหมายทิ้งไว้ว่า “พี่ ๆ คงจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าหากไม่มีฉัน เสียวจิ้นหวังว่า ต่อไปนี้พี่ ๆ จะมีแต่ความสุขนะ” หลังจากนั้นสื่อจิ้นก็ร่วมมือกับเสียวสี่ แลกลอบหนีออกมาจากโรงพยาบาลในตอนกลางคืน โดยไม่ลืมอุ้มเอาเจ้าหมอนข้างแดงกวานั้นมาด้วย

สิบชั่วโมงต่อมา สื่อจิ้นก็ยืนอยู่บนพื้นดินในเมือง B ของประเทศจีน โดยยังคงสวมชุดคนไข้ของโรงพยาบาลและในอ้อมแขนกอดหมอนแดงกวาเอาไว้ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือเงินติดตัวเพียงไม่กี่หยวนที่เหลือจากการซื้อตั๋วเพื่อเดินทางมายังที่นั่น

“ฉันจะเกลียดจริง ๆ พวกคนรวยแล้วไม่ชอบพกเงินสดเนี่ย” สื่อจิ้นน้ำตาแทบไหล

เสียวสี่สะอื้น “พอแล้ว ๆ ตอนนี้อ่าค่าความตายของนายกำลังขึ้นรถไฟเหาะอีกแล้วเนี่ย พวกพี่ ๆ ตระกูลสื่อน่าจะรู้แล้วว่านายหายตัวไป จิ้นจิ้นนนน ฉันกลัวสี่ออออ”

ดอกเบญจมาศ⁴ ของสื่อจิ้นรัดแน่นขึ้นมาทันที เขามองไปยังแถบค่าความตายที่วิ่งขึ้นลงอย่างเมามั่นด้วยความตะลึง

³ 伦家 (หลุนเจีย) เป็นภาษาในอินเทอร์เน็ต มาจากคำว่า 人家 (เหรินเจีย) แปลว่า ผู้คน ทุกคน แต่เพี้ยนเสียงเพื่อให้ดูน่ารักมากยิ่งขึ้น

⁴ ดอกเบญจมาศ ในที่นี้เป็นคำสแลงเพื่อสื่อถึงรูทวาร

980

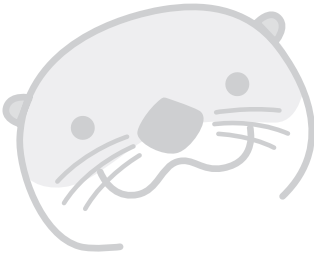
990...

930 990...หลังจากที่ค่าเปลี่ยนแปลงไปมาอย่างน่าตื่นเต้นสั๊กพัก จากนั้นก็มาหยุดอยู่ที่ 910 และไม่ขยับอีกต่อไป

สื่อจีนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะทิ้งตัวนั่งลงบนพื้นด้านนอกสนามบิน

“ดูเหมือนว่าระยะห่างจากพวกนั้นจะเป็นหนึ่งในปัจจัยรอดตายที่แท้จริง” เสี่ยวสื่อเองก็มีน้ำเสียงสบายใจมากขึ้น ก่อนจะถามต่อ “จิ้นจิ้นเอาชีวิตรอดมาได้แล้ว ต่อไปเราจะทำยังไงต่อ”

สื่อจิ้นมองดูข่าวของที่มีตอนนี้ของเขาด้วยแววตาที่ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน “หางานทำเลี้ยงชีพกันเถอะ...”

กดลองอ่าน